

Inese Aizupiete -

Līgatnes Mūzikas un mākslas skolas idejas īstenotāja un tradīciju aizsācēja.

Kas Jūs pamudināja 1991.gadā domāt par Līgatnes Mūzikas un mākslas skolas dibināšanu? Kā tas aizsākās?

Kā tad aizsākās? Varētu teikt pavisam vienkārši.1989.gadā jau tā kā modās Latvija. Es tajā brīdī vadīju papīrfabrikas ansambli. Cilvēki tajā laikā sāka vienkārši meklēt arvien vairāk garīgumu. Tajos gados daudz uzstājāties Ķempju baznīcā. Miķelis Alberts bija tā laika priekšsēdētājs Līgatnes ciematā, kā arī pērminderis Ķempju draudzē. Ļaudis arvien vairāk sāka teikt:“bet mums jau gribās vairāk jauniešus, vai nevar kādas grupiņas dibināt?” Un tā laika Līgatnes “kluba” vadītāja Valentīna Miltoviča teica “Jā!”. Mums taču te Līgatnē ir tik daudz bērnu, kurus varētu uzaicināt uz “svētdienas skolas” nodarbībām.

Tātad tas aizsākums bija “svētdienas skolas” tradīciju veidošana?

Jā! Tā kā “svētdienas skola. Sanāca apmēram 60 bērni, arī vecāki pēc tam, bija jādalās grupās. Man toreiz bija palīgi, kuri tās grupas vadīja. Bet tā pamatlieta bija vienkārši dziedāšana, vienkārši dzied tās foršās bērnu “svētdienas skolas” dziesmiņas. Es klausos tās foršās balstiņas un redzu, ka mums ir potenciāls. Tie bērni nāca pie manis uz mājām, kur mēs pie klavierēm apgūvām nepieciešamo nošu materiālu. Tas bija apmēram 1990.gads. Viss šis periods bija fantastisks emocionāls “uzrāviens”. Tad man iešāvās prātā doma, bērni nevar izbraukāt, benzīna krīze bija....kaut ko jādara! Tālab es gāju runāties pie Miķeļa Alberta, jo gan bērni, gan viņu vecāki bija ieinteresējušies par mūziku. Es viņam teicu, ka varbūt dibinām mūzikas skolu Līgatnē, jo ļoti labi bērni šeit ir. Viņam uzreiz bija tāda “kolosāla” attieksme par šo ideju un domu. Un visa tā rezultātā 1991.gada 23.augustā Līgatnes ciemata Tautas deputātu padome nolēma nodibināt Līgatnes ciematā bērnu mūzikas skolu. Bija tāda enerģija. Fantastisks laiks.

Un tad uzsākāt skolas veidošanas un komplektēšanas procesu?

Jā. Otrā lieta bija instrumenti. Arī vecākiem tajos laikos nebija instrumenti. Kultūras namā varbūt bija divas klavieres. Visi veikali tolaik bija absolūti tukši. Es braucu uz klavieru fabriku Rīgā un tur bija palikušas pēdējās klavieres “Rīga” un mēs tās nopirkām. Kultūras nama bēniņos mēs atradām pūšaminstrumentus iesākumam, kuri netika izmantoti, vai arī tie bija jāsalabo. Visdažādākajos veidos mēs tolaik nokomplektējām instrumentu bāzi, lai varētu uzsākt mācību procesu. Rīgas 1.mūzikas skola man bija labs padomdevējs, lai pirmssākumos sakārtotu nepieciešamo dokumentāciju, lai veiksmīgi varētu

uzsākt skolas darbību. Šobrīd atskatoties tas bija laiks ar pamatīgu enerģijas devu un attīstības uzrāvienu.

Pedagoģiskais kolektīvs? Kā tas tolaik tika sapulcināts?

Viņi visi man bija personīgi pazīstami kolēģi, es viņus apzvanīju un aicināju darboties jaundibinātajā bērnu mūzikas skolā. Kolēģi tika aicināti gan no Siguldas internātskolas, gan Siguldas mūzikas skolas, gan Cēsīm, kā arī dažādām citām vietām. Man šķiet, ka pirmajā gadā bijām deviņi pedagogi-Maija Einfelde, Vilnis Daņiļēvičs, Evalds Pastars, Sarmīte Pastare, Ivars Rutmanis, Artis Gāga, Dzintars Josts, Valentīna Josta un es pati solfedžo un mūzikas literatūru pasniedzu. Audzēkņu skaita ziņā pirmajā skolas darbības gadā varēja būt kopumā ap 25 audzēkņiem. Katru gadu tika veidoti "bukleti" par skolas darbību, aktivitātēm un koncertiem. Tajos pārskatāmi bija ievietota visa aktuālā informācija par pedagogiem, audzēkņiem, viņu sasniegumiem. Mans uzdevums bija veidot tolaik skolas ārējo tēlu reprezentējot to visdažādākajos veidos, meklējot dažādas iespējas un iniciatīvas to īstenošanai.

Kādas ir Jūsu šodienas gaitas?

Austrija šobrīd ir mana dzīves vieta. Jau piecus gadus Vīnē strādāju savā nozarē . Pasniedzu mūzikas teorētiskos priekšmetus "Königliche musikschiule" privātskolā. Tas ir ārkārtīgi interesants un aizraujošs darbs. Esmu piedalījies šīs skolas reformas īstenošanas procesā. Iepriekšējo gadu iekrātā pieredze ir lieti noderējusi strādājot Vīnē.

Interviju sagatavoja Kaspars Gulbis.